

Dr. Ilir Muharremi

Duša u konfliktu sa telom

Duša izgleda kao da se talasa da bi mogla sebe da razume. Kako da je uhvati kada ne zna gde je počela, ne zna osnovu na kojoj bi stvorila ljudsko biće. Ne poznajem znagu koja može da uništi ljudsko biće. Obe služe. Ona lepa održava drugu u životu, da se nastavlja i da bude uzvišena. Stvorili smo umetnost da ne bi umrali od istine. Umetnost odbacuje bilo koju polaznu tačku umetnosti. Istina služi duši kobno. Duša, sem logoke, ali ona služi da bi logika postojala. Duša je stvorena pre logike. Nju, nikada, niko nije pokorio, bila je sposobna, uvukla se tajno, bez sećanja, bez znanja, logike, da gospodari bićem. Znala je da biće ne može da opstane bez nje. Biće je gluvo i nemo bez duše. Duša skreće u njemu. Stvara lavirinte, uslove da se shvati istorija. Ni istorija nije stigla da da odgovor. Odgovor se nalazi duboko u duši. Označen je kao disanje, kao nešto bestežinsko koje se nalazi, pomera se u telu. Ali, gde je stvarno? Mi samo, možemo da pretpostavljamo jer logika već upravlja dušom. Kako da je ne vodi kada je duša starija od tela. Antiku, starost, čuva u telu.

Kada zatvorimo oči, obavija nas crnilo, bezbojno, sećanja koja ni sami ne znamo, zašto da znamo kad me oslobađa. Dovoljno je što mi olakšava ovaj život, telo, oči, ruke i noge sve što mi drži, krv, mišiće. Srce. Duša lebdi svuda, kroz sve to i ne zahteva nikakav odgovor. Logika pokušava da se odvoji od duše, da se identifikuje duša se ujdenjuje sa njom, a sve da se ne razotktije. Golotinja dolazi pravo od nečega da služi život. Život pokriva golotinju duše. . .nastavlja se nad uobičajenošću, klišeima. Duša boli kada dominira bol, svi se žure...

Oh, kako me boli, kažu. Ali, ne boli to jer nije došlo od nekog bola.. Telo je bol, i logika, ne duša. Bol je absolutna. Psiholozi kažu da teške bolesti dolaze iz duše, ne, ne dolaze sa bolešću, zatekli su bolest u telu, zatekle su raznovrsne boje, raznovrstan život, raznovrsne karaktere, koji u suštini imaju istu dušu, na rođenju i kada ih napuste, daju nekome, ni sami ne znaju gde, pa ni ja. Duša boli kada dominira bol, sve je u žurbi. Kako me boli, kažu. Ali, to ne boli jer je došlo ni iz čega. Telo je bol i logika, nije duša. To je absolutno. Psiholozi kažu da teške bolesti dolaze iz duše, ne, nije došao bolestan, bolest se nalazila u telu, u raznolikosti bojama, raznolikosti života, raznim karakterima, koji u suštini imaju istu dušu, na rođenju i kada su napušteni, dati su negde da ni sami ne znaju gde, čak ni ja ne znam, niti bilo koji filozof koji to tvrdi, bez iskustva, bez činjenica, prikupljeni, posvećeni, a zatim, kao slutnja budućnosti.

Oh, kako me boli, ali ne znam odakle dolazi ta bol. Ne znam ništa o duši, nema osećanja, nerava, boje, težine. Ništa... Kod mene je kao jedno ništa koje prati logika da se potvrdi ego, koji se pretvara u dušu stareći ljudsko biće, umire život i uzvišen sa ovim..

Apsolutni duševni mir, sloboda učenja, površina, koncepcija, vladanje. Ulazi u svaki deo tela, organ, da ga hrani. U svaki deo tela, organa, ulazi hrana, ima neku važnost. Bez njega život nema smisao, absurdan je, ne postoji odgovor, ali ni logika. Jevreji i hrišćani to označavaju kao nešto uzvišeno, sveto. Kao božanska snaga koja ispunjava ljude, na pr. proroke... Ako čovek nema dušu, on nije ljudsko biće. Ni duša nema nikakvog smisla bez postojanja ljudi i proroka. Kontakt postaje objedinjen, veliki i absurdan. Termin "Sveti duh" je glavni moto, specijalno u hrišćanstvu kojim se iskazuje prisustvo treće osobe, Trojstva, istovremeno, uzajamno i isto kao sa Ocem i Sinom, iako je On treća, poslednja, osoba koju je čovečanstvo otkrilo. U hrišćanstvu Sveti duh znači sam Bog, označava njegovu dušu, jedan oblik ili jedan prikaz Boga. Treba što više da osetiš dušu da bi mogao da živiš što slobodnije. Treba li da se veruje da je jedna figura hrišćanina koja uzima oblik Hrista, se opisuje kao Sveti duh, onaj koji daje utehu i snagu. To žrtveno jagnje koje je dalo dušu za ljude, njegov cilj je bio da posveti dušu, a i sebe, kao tihi izraz enigmatike, i što je više nerazumljiv, to je dublji. Tada nije našao podršku u osnovi duše, a da bi se potvrdio, ojačao iznad misticizma, dajući nadprirodnu snagu.

Svaka panteistička figura izražava istu misao, istu tvrdnju, osveštava dušu bez osnova, stvara čudo, bez podrške koju daje nauka. Duh nije svestan bez objekta, bez oblika, ne može da postoji. Hegel ga postepeno osveštava u odnosu na predmet koji je protiv svog subjekta. U početku je svestan preko entiteta, intelekta, osećanja, vizuelnih čula, čula sluha, dodira; svi oni nemaju nikakav pristup kritici, odobravanja, nego samo pasivno posmatranje bez identifikacije objekta, predmeta. Zar nije jasno da ovde, sve što daje život opet ostaje enigma, nerazumljivo, obučeni ili nagi da bi bilo obavijeno logikom traženja – gde se nalazi, koliko teži on sam. Nema ničeg konkretnog između polazne tačke i nastavljanja, možda se nastavak dešava a da se ne razumeju definitivni koreni. I Ksenofan, filozof, isto tvrdi, prelazeći sa jednog nivoa u drugi nivo. Da prepozna čulne predmete, da se uzdigne do percepcije, zatim do razumevanja, i do priznavanja metofenomena. Um, uvek, kada ne oseća, potvrđuje tačan odgovor, dolazi do fenomena ekstaze, i to opravdava kao nejasnu identifikaciju sa ciljem osvajanja dubine, koju ni malo ne tvrdi. Subjekt, nikada, ne može da poznaje objekat, ako ne poznaje sebe. Sebe, nikada ne tvrdi. Dekart osvešćuje dušu za postojanje. Njegovo mišljenje doseže samo do: svest u duši postoji samo dotle dok misli. On odbacuje večitost duše posle smrti, uništavajući svaki razlog i nadu da se nastavlja večnost. Ali, kako može da se porekne istinska želja pravog filozofa koji se, sa puno razloga, raduje momentu umiranja i nada se da će, posle smrti, na onom svetu uživati. On je, tokom života, žarko želeo smrt, i dolazi trenutak kada duša izda svako delo. Zašto se filozof žali na nešto što je sledio? Prema tome, najbolje je da zaobiđe život jedne duše ne primećujući nepoznato za sve što postoji. Ali, oni neće imati smisla ukoliko to i dalje nema smisla. Ali, kako mogu da tvrdim da se duša prilikom smrti oslobađa, napušta telo i postoji sama, a cilj joj je da se oslobodi. Ovaj privremeni zatvor lancem vezuje konflikt duše sa bićem, dok smrt reguliše problem postojećih. Istina je da će duša da se uzdigne iznad sebe samo kada biće nema nikakav telesni osećaj, i trudi se za sebe. Ne čuje, zvuk, bol, zadovoljstvo....

1. *Hegeli, Georg Vilhelm Fridrih (HEGEL, Georg Vilhelm Friedrich), Nemački filozof (1770-1831). Hegelova filozofija predstavlja sistem logičke filozofije, toliko svestran, dubok i dosledan sebi , tako da ova svestranost i doslednost sebi , u istoriji filozofije nema ni predhodnika ni naslednika*
2. *Ksenofan se rodio u Kolofanu i bio je Pitagorin savremenik. On je pisao na taj način što je koristio stih kao Homer . Iako je koristio stih, on je bio filozof u pravom smislu te reči.*
3. *Rene Dekart je prvi veliki filozof modernog doba i može da se nazove predhodnikom koji je dostojan modernoj filozofiji. U Dekartovoj filozofiji su primarni ovi novi koncepti racionalizma i sumnje...*

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>